

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.867 van 9 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X, die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 25 februari 2008 houdende de onontvankelijkverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. WIELOCKX en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Bij schrijven, gedateerd op 26 december 2006, diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden. Deze aanvraag werd

op 15 januari 2007 door de burgemeester van de stad Herentals overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.2. Op 25 februari 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende de onontvankelijkverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste beslissing, die op 18 maart 2008 aan verzoekster ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(..)

in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 20/04/2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 al 2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 20/04/2000 asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd op 27/04/2001 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 03/05/2001. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan één jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89.980 van 02/10/2000).

Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

De ouders wisten dat, zoals reeds gesteld, hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. Hierdoor kan de bewering dat het kind hun moedertaal niet kent evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de ouders hun kind tegen dit risico dienden te beschermen door haar zelf de moedertaal te onderwijzen. Daardoor hebben de ouders hun kind zelf in de situatie gebracht waarin ze nu zitten en waarbij ze nu menen schade te ondervinden bij een eventuele terugkeer.

Niets verhindert de betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de

Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

(...)

De tweede beslissing, die evenzeer op 18 maart 2008 aan verzoekster ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

(...)

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 20/04/2000

(...)

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekster om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep.

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het motiveringsbeginsel.

Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verklaren waarom zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de

gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Verzoekster kan derhalve niet gevolgd worden waar zij stelt dat de motivering stereotiep is. Er dient trouwens op gewezen te worden dat uit het feit dat een motivering stereotiep zou zijn niet automatisch voortvloeit dat deze motivering niet pertinent en draagkrachtig zou zijn. In de eerste bestreden beslissing wordt verder expliciet verwezen naar artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, zodat de stelling van verzoekster dat de wettelijke basis waarop de beslissing steunt zou ontbreken feitelijke grondslag mist. In de tweede bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk gesteld dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAAT, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

In de mate dat verzoekster stelt dat de door haar, in het kader van haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, aangebrachte gegevens niet of niet juist werden beoordeeld en dat de redenering van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken er toe leidt dat niemand kan worden geregulariseerd en bijgevolg onredelijk is, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet, zoals dit van toepassing was op het ogenblik dat verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf indiende, luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het

buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt het hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen geacht.

Verzoekster stelt dat zij volledig geïntegreerd is, goed Nederlands spreekt en een uitgebreide vriendenkring heeft.

In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent gesteld dat het feit dat men geïntegreerd is, Nederlands spreekt en een vrienden- en kennissenkring uitgebouwd heeft op zich niet uitzonderlijk is en niet verantwoordt dat de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in België wordt ingediend.

De Raad benadrukt dat de buitengewone omstandigheden die bedoeld zijn in artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Er kan niet ingezien worden hoe het feit dat een vreemdeling een der landstalen spreekt, geïntegreerd is en een vriendenkring heeft in België het voor deze vreemdeling moeilijk, zo niet onmogelijk, zou maken om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland van deze vreemdeling. Een talenkennis, integratie en de beschikbaarheid van vrienden in België kunnen daarentegen deze aanvraag via de reguliere procedure enkel eenvoudiger maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om deze gegevens niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet te beschouwen (R.v.St., nr. 100.223, 24 oktober 2001).

Verzoekster betoogt verder dat haar dochter een voorbeeldig leerling is, die vloeiend Nederlands spreekt en het Kazachse schoolleven niet kent. Zij voegt hier aan toe dat haar kind door de bestreden beslissingen verplicht wordt om haar schooljaar te onderbreken terwijl zij schoolplichtig is.

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken heeft evenwel duidelijk gemotiveerd waarom de scholing van het kind van verzoekster, in casu, geen buitengewone omstandigheid is. In de eerste bestreden beslissing wordt namelijk gesteld dat verzoekster niet aantoont dat haar dochter geen scholing in het land van herkomst zou kunnen verkrijgen. Tevens wordt geduid dat haar kind geen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is nodig heeft. Er kan tevens verwezen worden naar de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de scholing van kinderen, in regel, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd (R.v.St., nr. 156.325, 14 maart 2006; R.v.St., nr. 171.410, 22 mei 2007). De bewering van verzoekster dat de onderbreking van het schooljaar op zich een buitengewone omstandigheid is, kan niet overtuigen. Los van de vaststelling dat verzoekster dit specifieke gegeven in haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet als een buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd dient te worden gesteld dat zij er, ondanks het feit dat zij wist dat zij met haar kind het grondgebied diende te verlaten, toch voor opteerde haar kind een nieuw schooljaar te laten aanvangen. De omstandigheid waar verzoekster zich nu op beroept is derhalve het gevolg van een eigen keuze van verzoekster en geen buitengewone omstandigheid.

Verzoekster licht nog toe waarom zij reeds lang in België verblijft, doch toont met deze uiteenzetting evenmin aan dat het standpunt van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, dat een langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid is, in strijd zou zijn met de interpretatie van het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken niet alle door haar aangebrachte elementen op een correcte wijze heeft onderzocht of dat hij op een kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen.

Waar verzoekster nog aanvoert dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken geen verantwoording heeft gegeven waarom de redelijke termijn voor het nemen van een beslissing niet werd gerespecteerd, merkt de Raad op dat een dergelijke verplichting niet voortvloeit uit de door verzoekster aangebrachte rechtsregels en -beginselen. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken dient slechts te motiveren waarom hij de ingediende aanvraag niet kan inwilligen. Daarnaast moet worden gesteld dat artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen de aanvragen, die in toepassing van deze bepaling worden ingediend, behandeld moeten worden. Bovendien moeten al deze aanvragen aan een nauwgezet en individueel onderzoek worden onderworpen, zodat er dan ook niet kan gesteld worden dat de redelijke termijnvereiste werd miskend indien de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, zoals in casu, een beslissing nam minder dan veertien maanden nadat de aanvraag hem werd overgemaakt.

Het middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.